

Absolvent DFJP Radim Cejnar na motorce procestoval svět

Datum 7.10.2026
Subjekt Univerzita Pardubice
Autor Zuzana Paulusová
Region Tschechische Republik - Region Pardubitz
Kategorie Kultur und Tourismus, Transport, Universitäten

Pardubice-Leeds-Houston. Přesně takhle vypadal start profesní cesty absolventa Dopravní fakulty Jana Pernera. Skvěle rozjetou kariéru v Texasu ale Radim Cejnar překvapivě vyměnil za cestování. Koupil motorku a vydal se na cestu kolem světa. Kempoval ve 137 zemích. Prozkoumal šest kontinentů a najezdil přes 200 tisíc kilometrů. Co zjistil o lidech, kam se chce ještě podívat a plánuje návrat zpátky do Česka?

„Vždycky mě lákalo odejít do zahraničí. Zajímalo mě cestování, prozkoumávání dalších míst i kultura a život lidí jinde,“ říká jedenapadesátiletý Radim Cejnar, který vystudoval dopravní inženýrství na Dopravní fakultě Jana Pernera. Cestování ho přitom chytlo už během mládí. Díky závodní cyklistice se postupně podíval do různých koutů Evropy.

Motivací byla angličtina

Když dokončil studium na Univerzitě Pardubice, nic už rodáka z Pardubic ve městě neudrželo. Toužil se také konečně pořádně naučit anglicky. *„Moje italština byla během studií lepší než angličtina a potřeboval jsem s tím něco udělat. Našel jsem si rodinu v anglickém Leedsu a odjel tam hlídat děti,“* popisuje svůj začátek v cizině. Jakmile si byl v angličtině mnohem jistější, začal se poohlížet po jiné práci. Studium na dopravní fakultě získal odborné znalosti, rozuměl technickým věcem a nechybělo mu ani potřebné zapálení a nadšení pro věc. A tak se ocitl v americké firmě Cameron International, která v Anglii vyráběla podmořské zařízení na těžbu ropy. *„Začínal jsem s Angličany přímo ve výrobě. Dělal jsme obrovské kohouty pro ropné vrty. Tam jsem se toho naučil hrozně moc, různé druhy angličtiny i způsoby komunikace, které se mi později velmi hodily,“* vzpomíná absolvent.

Splněný sen

Po pěti letech si Radima Cejnara vytáhla společnost z Anglie do centrály v texaském Houstonu. Kariéru měl skvěle rozjetou a ve firmě úspěšně pracoval dalších deset let. Byl zrovna v ředitelském programu, když si uvědomil, že tahle pracovní cesta už ho neláká a táhne ho to jinam. *„Hodnotu času jsem najednou začal měřit tím, co to přinese mně samotnému. Můžu v práci strávit spoustu času, vydělat hodně peněz, ale k čemu mi to ve výsledku bude? Uvědomil jsem si, že nechci jen stále chodit do práce a domů. A tak jsem dal výpověď, koupil jsem si motorku a odjel. Z Texasu jsem to totiž měl už jenom kousek ke svým vysněným cestovatelským místům – Panamy, Kolumbie nebo Peru,“* vzpomíná Radim Cejnar. Dnes pracuje jako manažer už v jiné firmě a stále žije v Texasu. Na motorce ale pravidelně cestuje dál. Naposledy třeba v květnu, když s přítelkyní a kamarády projeli celé pobřeží Kalifornie. V září se také na chvíli podíval zpátky do Česka. Ostatně vrátit se sem natrvalo je jedním z jeho dalších snů.

Pamatujete si den, kdy jste sedl na motorku a vydal se na svou velkou cestu?

Spíš si pamatuju den, kdy jsem odešel z práce. Strašně se mi motala hlava. V ruce jsem měl krabici

se všemi svými věcmi... Přesto jsem si byl jistý, co chci dělat, a věděl jsem, že tahle cesta bude i po návratu přesně zapadat do celého mého životního příběhu. Pak jsem prostě nasedl a odjel.

Měl jste konkrétní plán a trasu?

Na cestu jsem se nijak extra nepřipravoval. Nic jsem nečetl, chtěl jsem si všechno zjistit sám a za pochodu. Začínal jsem v Mexiku a pokračoval jsem dál na jih. Původně jsem plánoval být pryč jeden rok, ale cestou jsem poznal španělský pár, který mi dal několik důležitých rad. Jedna z nich byla, že se otevřela Barma a z Evropy se tak dalo dojet až do Singapuru. A taky, že můžu levně poslat motorku z Buenos Aires právě do Evropy.

Takže se váš plán náhle změnil...

Ano, vydal jsem se tam, a také ještě do dalších míst. Nakonec jsem byl na cestě čtyři roky, najezdil jsem asi 160 000 kilometrů a projel jsem šest kontinentů, i když Afriku tehdy jen částečně. Tu jsem projel celou později.

Nebolelo vás po pár dnech v sedle tělo?

Vůbec. Mám to obráceně – bolí mě spíš, když sedím dlouho u počítače. Jakmile nasedám na motorku, bolest odchází. Samozřejmě chvilku trvá, než si člověk zvykne na rytmus jízdy a kempování, ale to se po chvíli poddává.

Co všechno jste si na cestu sbalil?

Pořídil jsem si fungl novou motorku KTM 990. Ostatní vybavení jsem měl, protože jsem vyjížděl na kratší trasy už dřív. Věcí jsem si ale vzal zbytečně moc, proto jsem postupně odhazoval, co nepotřebuju. Potkával jsem lidi, kteří jeli na menších motorkách, s minimem věcí a byli stejně šťastní. O něco lehčí jsem potom vyrazil do Afriky, kde jsem zase pár věcí odložil.

Bez čeho se neobejdete nikdy?

Vždycky si беру švýcarský vojenský nožik, stan a kempovací příslušenství. Jsem zvyklý spát venku na divoko. Mám rád malé, ale opravdu kvalitní a funkční věci. Firmy, u kterých jsem vybavení pořídil, dokonce posílají nové, když se původní rozbije a nejde používat.

Zradila vás během cesty i vaše nová motorka?

Ne, ale jednou mě zradil KTM servis v Madridu. Musel jsem do něj zajet na poslední povinnou prohlídku v rámci záruční lhůty motorky. Do motoru mi zapomněli dát vymezovací podložku a já jsem ho kvůli tomu málem komplet zrušil. Naštěstí jsem si to nakonec sám opravil.

Musel jste ji ještě někdy servisovat?

Při cestě po Austrálii mně praskla chladicí hadice. To byla moje chyba, protože jsem ji měl vyměnit už dřív. Zrovna jsme projížděli oblastí úplně mimo civilizaci i pitnou vodu. Doprovázel mě kamarád ze Švýcarska. Rozhodli jsme se přespát s tím, že to ráno opravíme. Když jsme se ale vzbudili, byli jsme celí od popela. V bushi zrovna hořely ohně (bush fires), kolem bylo 46 stupňů. Cesta zpět byla proto opravdu náročná. Z motorek jsme padali každých 500 metrů a už jsme přemýšleli, že si poprvé v životě zavoláme pomoc. Naštěstí jsme potkali hasiče, kteří nás z toho dostali.

Podobných historek musíte mít tisíce... Máte moment, na který nikdy nezapomenete?

Při kempování v Mexiku se ke mně a kamarádovi přidala armádní jednotka z místního kartelu. Byli to mladí kluci se zbraněmi zdobenými perlami a kameny. Přemýšleli jsme, proč na tomhle místě jsou, co od nás chtějí a jestli odtud vůbec vyvážneme... Dali se s námi ale do řeči, ukazovali nám fotky rodin a ukázalo se, že si chtěli povídat. Ráno nám pomohli sbalit stany a dali nám i snídani. Nakonec z toho bylo moc zajímavé setkání (smích).

Bál jste se cestou někdy o svůj život?

V Etiopii jsem o něj málem přišel. Do téhle země je poměrně náročné dostat motorku. Vyžaduje to hodně papírování i peněz. Motorky jsou tam velmi populárním dopravním prostředkem a místní si proto hlídají ty, které neznají. Když taková náhodou projede, panikaří. Stalo se mi, že cestou z Adis Abeby do Džibuty si jeden voják situaci špatně vyhodnotil a zavolał speciální jednotce, která byla na cestě před námi. Čekala na nás schovaná ve křoví a když jsme projížděli, začali po nás házet obrovské kameny. Sbalil jsem se do motorky a rychle jsem projel. Na kamaráda se ale vrhli, shodili ho z motorky a začali do něj kopat. Volal jsem na ně, ať ho nechají. Najednou jeden přiběhl a vystřelil ze zbraně hned za mojí motorkou. Jen jsem čekal, co bude dál... Bylo to velmi složité, protože neuměli anglicky, ale nakonec jsme z toho vyvázli. Také v Nigérii nás na cestě přivítali týpci v teplákovkách a se samopaly. Říkal jsem si, co se to tam děje, že má každý u sebe zbraň. Takové vyhrocené situace ale byly naštěstí ojedinělé. Oklepali jsme se z nich, poučili a příště už jsme raději zpomalili, zastavili, dali se do řeči. Když zjistili, kdo jsme a co chceme, tak se s námi většinou ještě fotili.

Která země vás nadchla nejvíc?

Írán. Malinko mi připomínal Česko za komunismu, především určitou vírou, přesvědčením a kontrolou země. Všechno v zemi ovládá malá skupina ortodoxních věřících. Většina lidí, které jsem potkal, ale nejsou režimu naklonění.

Přesto vás v Íránu přijali víc než dobře

To bylo až neuvěřitelné. Říkám tomu íránský únos. Hned první den v Tabrízu jsem se dal do řeči se třemi mladíky, kteří mi ukázali město, pomohli mi nastavit VPN, abych měl internet, a pozvali mě dokonce ke svým příbuzným. Tam mě posadili doprostřed místnosti, ptali se, co si dám, a předháněli se v tom, kdo si se mnou bude povídat. Úplně mě unesli do svého světa. Vyvrcholilo to tím, že se o mě dvě rodiny přetahovaly kvůli přespání. A tohle jsem v Íránu zažíval celý měsíc, když jsem ho projížděl ze severu na jih. Než jsem se pak nalodil na loď do Dubaje, oslovili mě ještě před mým stanem v parku další dva mladíci. Za dvě hodiny už mě brali do otcova autosalonu, protože mi hrozně chtěli ukázat tamní motorky. Bylo to úžasné, ale chvílemi až moc intenzivní.

Co jste díky cestě zjistil o lidech?

Že 99 % lidí je naprosto úžasných a vůbec nezáleží, na kterém kontinentu žijí. Kolegové Nigerijci z mojí práce mi dali cennou radu. Říkali, že člověk, který by mě na začátku mohl okrást, může být nakonec ten, který mi pomůže. Velmi záleží na přístupu. Pomáhá mít základní informace o zemi a kultuře a neukazovat peníze a telefon. Prostě nedělat „machra“.

Co při domluvě vždycky zabralo?

Humor a srandu mají lidé rádi všude na světě. Když nás zastavili, často po nás chtěli, ať jim něco dáme. Čekali, co to bude, byli natěšení. A my jim řekli, že jim dáme jednu z nejlepších věcí na světě: „I will give you a hug,“ a potom jsme je „jenom“ objali. V tu chvíli se i voják a policista začnou smát. Ty mu přitom říkáš, že je bohatší než ty, a oni jsou šťastní.

Když je řeč o policistech - dostal jste na cestě nějakou pokutu?

Naštěstí ne. Ani žádný úplatek jsem nemusel dávat. Vždycky jsem se vše snažil vyřešit přátelsky. Mimo Evropu můžete jet v podstatě, kolik chcete, ale vyšší rychlostí než 80 nebo 100 stejně nejezdíte. Může vám do cesty skočit dítě, vběhnout zvíře... Jezdí se tam, jak je potřeba, a žádná pravidla se extra nedodržují. V Asii nebo centrální Jižní Americe nemívají policisté velké zbraně, a tak většinou ani nezastavují. Naopak třeba v Nigérii je velkých zbraní celkem dost, takže tam zastavujete každou chvíli. Kolikrát ani nevíte, komu přesně zastavujete, protože zátarasy tam staví skoro každý.

Jak vypadají silnice, bylo to někde vyložene špatné?

Zásadně nejezdím po dálnicích, využívám je jen k nutným rychlým přesunům. Jezdím spíš po menších cestách, jejichž úroveň je vesměs dobrá. To platí třeba pro Asii. Naopak nejhorší je Afrika. I když mě překvapilo, kolik Číňanů tam buduje silnice i v těch nejzapadlejších místech. A třeba v Nigérii nejdou do dopravní infrastruktury téměř žádné peníze, přestože je to jeden z nejbohatších afrických států.

Řekl jste si někdy během cesty, že byste to raději „zabalil“?

Ani jednou. Občas to může být jednotvárné - pořád jenom jedete, hledáte místo na spaní, večeříte, spíte... Tenhle způsob cestování a prozkoumávání nových míst mám v sobě zarytý. Byl jsem ve 137 zemích, které jsem si fakt projel, kempoval jsem v nich a zjistil jsem, jak lidé běžně žijí.

Doprovází vás na cestě někdo nebo jezdíte raději sám?

Některé cesty plánuju sám, jiné s kamarády. Moc rád jezdím sám, protože tím spíš okusím tamní život, potkám místní, kteří se se mnou chtějí bavit, a zpovídáme se navzájem. Dlouhé osamocení se na člověku trochu podepíše, proto je fajn, když na nějakého motorkáře narazíte a jedete pak kus cesty třeba spolu.

Může vás během cesty sledovat vaše rodina?

Dnes je super, že s nimi můžu být ve spojení skoro pořád. Vidí, kde zrovna jsem, a když kempuju mimo signál, můžu jim přes satelit poslat zprávu. Se signálem to nebývá špatné. Třeba v Africe bylo pokrytí mnohde lepší než v Texasu (smích). Mobil tam má skoro každý. I členové tradičních kmenů. V Etiopii u řeky Omo jsem na jeden takový kmen v tamním národním parku narazil. Jedu na motorce a najednou u cesty vidím malé nahaté kluky. Chtěl jsem si je vyfotit, a jeden z nich najednou vytáhl telefon, dal mi ho na ucho a tam mi anglicky mluvící týpek vysvětloval, že zrovna pátrají po uprchlé krávě, a rovnou mi poradil, kudy mám jet (smích). Takových nenadálých a neobvyklých setkání jsem zažil spousty.

Kterou zemi byste rozhodně doporučil navštívit?

Jižní Ameriku. Na Panam Highway už je sice dost lidí, ale pořád je to super. Doporučuju začít nahoře od Mexika, i když spousta Texanů se ho kvůli bezpečnosti bojí. Země jako Guatemala a Nikaragua jsou úžasné. Co se týká byrokracie kolem cestování, jsou tyhle země nejjednodušší. Pak bych doporučil Asii, kam se dá dobře dostat i s motorkou. A nejhorší je zase Afrika. O tom, jak vyžrát na víza a získat potřebná povolení, by se daly psát knihy (smích). Evropa je na mě moc přečpaná, ale třeba Rumunsko, Albánii, Bulharsko nebo Turecko mám rád. Neskutečně dobrá je Gruzie a další země tím směrem.

Kam se ještě chystáte?

Láká mě Hedvábná stezka, Mongolsko, Čína. Uvidíme. Teď se potřebuju chvíli věnovat zase práci. Do budoucna uvažuji o změně dopravního prostředku. Chtěl bych zkusit cestovat na kole. A s přítelkyní přemýšlíme o malém obytném 4x4.

Motorka už vás trochu nudí?

To vůbec ne, dává mi naprostou svobodu. Dá se dobře schovat, zajedete na ní skoro kamkoliv. Sedám na ni od svých 17, takže je to pro mě určitý životní styl. Navíc mám rád motorkářskou komunitu. Ale cítím, že to chce nějakou změnu, aby všechno zapadalo do mého příběhu...

TEXT Zuzana Paulusová : FOTO Archiv Radima Cejnara

Tento text vyšel v exkluzivním vydání časopisu Univerzity Pardubice MY UPCE, vydání č. 118 ze září 2026, v tištěné i on-line podobě.

<https://www.upce.cz/motorka-jako-zivotni-styl>